

som muligt for at bevare eller øge medlems-tallet.

Det er rigtigt, at der er markante forskelle på administrationsudgifterne i de forskellige kasser, og at der ikke er en entydig forklaring på de varierende udgifter. Men mange forhold kan spille ind, f.eks. ledighedens størrelse på de enkelte områder, kassens ledighedsstruktur, dens serviceniveau, og om den har mange eller få lokale afdelinger.

Med hensyn til ledighedsstrukturen er det f.eks. klart, at medlemmer med mange skiftende korte ledigheds- og arbejdsperioder er forholdsvis dyre at administrere. Sådanne medlemmer findes stort set ikke i kasserne for selvstændige, som er blandt de kasser, der har de laveste administrationsomkostninger. Det skyldes, at den selvstændige først kan få dagpenge, når pågældende er endeligt ophørt med at drive virksomhed og derefter skal være arbejdssøgende til lønmodtagerarbejde. Når medlemmer opnår arbejde, herunder jobtræning, sker den hurtige overflytning fra kassen for selvstændige til en kasse for lønmodtagere.

Det er heller ikke underligt, at kassernes ensartede medlemsgrupper med konstant lav ledighed, f.eks. sygeplejerskernes og lærernes a-kasser, kan have beskedne administrationsudgifter i forhold til kasser med høj ledighed.

Der er altså nogle udefra givne omstændigheder, som har betydning for udgifterne, og som den enkelte kasse og dens medlemmer ikke selv har megen indflydelse på. Derimod har medlemmerne selv via medlemsdemokratiet i kasserne indflydelse på andre forhold, f.eks. hvilket serviceniveau og hvilken administrativ opbygning man ønsker, at kassen skal have.

Direktoratet for arbejdsløshedsforsikringens regnskabstilsyn med kasserne kontrollerer, at kasserne ikke anvender de beløb, som opkræves til administration, til andre formål. Som bekendt har Rigsrevisionen netop undersøgt direktoratets fastsættelse af regler for og tilsyn med a-kassernes administrationsudgifter. Rigsrevisionen har foreslået nogle stramninger og regelændringer i sin beretning til statsrevisorerne. Men den meget grundige undersøgelse har ikke givet Rigsrevisionen nogen anledning til tvivl om, at der er reelle forskelle i kassernes administrationsudgifter. Forskellene skyldes altså ikke, at nogle kasser afholder udgifter til uvedkommende formål.

Afslutningsvis vil jeg gerne minde om, at lønmodtagerne i dag altid har mindst to valg-

muligheder på kasseområdet: en fagligt afgrænset kasse eller den tværfaglige kasse, som allerede findes. Mange har endvidere flere valgmuligheder, fordi der er en række kontrollerede overlapninger mellem kassernes faglige områder. Der er altså i det gældende system ikke så lidt valgfrihed for medlemmerne.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg skal kort gentage og opsummere Socialdemokratiets argumenter for, hvorfor vi ikke kan støtte en ændring af den nuværende lovgivning med henblik på oprettelse af flere tværfaglige arbejdsløshedskasser.

Socialdemokratiet finder, at den nuværende faglige afgrænsning ikke alene er medvirkende til, men også er en vigtig årsag til, at vi har et velfungerende og meget stabilt arbejdsmarked.

Socialdemokratiet er af den opfattelse, at det netop er via det faglige a-kassesystem, at den kvalificerede fagspecifikke viden om arbejdsmarkedets behov bedst gives til den ledige, herunder ikke mindst vejledning omkring uddannelses- og jobmulighederne.

Det gælder også tilrettelæggelsen af diverse kurser for ledige, hvor a-kassens faglige viden gør a-kasserne mest kompetente til at afgrænse, hvad der er relevant fagligt indhold set i forhold til arbejdskraftefterspørgslen.

Hertil kommer også, at a-kasse-administrationen skal blive i fagkasseregi, fordi det er her, man har bedst forudsætning og kendskab til medlemmets fagspecifikke viden og kunnen. Ligeledes skaber a-kassens lokale kontakt og kendskab til virksomhedernes arbejdskraftbehov grundlaget for en service og en vejledning, som giver den enkelte ledige større chancer for at skaffe sig et arbejde samt imødekomme virksomhedernes behov.

Afsluttende vil jeg sige, at Socialdemokratiet ikke ser nogen grund til at åbne op for oprettelsen af yderligere tværfaglige a-kasser på baggrund af ovenstående, men også fordi det ikke harmonerer med den danske model.

Og vi er meget usikre på, om de ikkefagligt funderede tværfaglige a-kasser er i stand til at løfte de til stadighed stigende og komplekse servicefunktioner over for medlemmerne, som den tredje arbejdsmarkedsreform kræver.

Vi kan forstå, at såvel arbejdsgiver- som lønmodtagerorganisationerne er enige om, at den hidtidige struktur med fagligt afgrænsede a-kasser bør opretholdes af hensyn til den gode beskæftigelse, som den skaber.